ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΙΗ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 811	Σύλληψις τοῦ Τιμίου Προδρόμου 23 Σεπτεμβρίου 2001	Συντάκτης † ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἡ σύλληψις τοῦ τιμίου Προδρόμου

«Εὐφράνθητι στεῖρα ἡ οὐ τίκτουσα, ῥῆξον καὶ βόησον ἡ οὐκ ὠδίνουσα· ὅτι πολλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου μᾶλλον ἢ τῆς ἐχούσης τὸν ἄνδρα»
(Γαλ. 4,27)

ΖΟΥΜΕ, ἀγαπητοί μου, σὲ ἐποχὴ ἀπιστίας. Ἀπὸ τοὺς ἑκατὸ ἀνθρώπους ζήτημα εἶνε σήμερα ἐὰν ἕνας πιστεύῃ εἰλικρινὰ στὸ Θεό. Οἱ ἄλλοι, ἐὰν δὲν εἶνε τελείως ἄπιστοι καὶ ἄθεοι, γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴν ὀλιγοπιστία τους, λένε: Γιὰ νὰ πιστέψω, θέλω νὰ δῶ θαῦμα· ἂν δῶ ἕνα θαῦμα, τότε θὰ πιστέψω.

Ἀλλ' ἐὰν ὑπάρχει στὸν κόσμο μιὰ θρησκεία μὲ θαύματα, αὐτὴ εἶνε ἡ θρησκεία ποὺ ἵδρυσε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ τοῦ τιμίου του αἵματος. Τὸ θαῦμα σ' αὐτὴν δὲν εἶνε κάτι σπάνιο. Ἡ θρησκεία μας εἶνε ζυμωμένη μὲ τὸ θαῦμα, εἶνε γεμάτη θαύματα. Ποιός μπορεῖ νὰ μετρήσῃ τὰ θαύματα τῆς θρησκείας μας; Εἶνε ἀναρίθμητα.

Ἀπ' ὅλα τὰ θαύματα θὰ ποῦμε μερικὰ μόνο μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς σημερινῆς ἑορτῆς.

* * *

1. Θαῦμα εἶνε ἡ σημερινὴ ἑορτή. Ποιός ἑορτάζει σήμερα; Ἦτανε, λέει, κοντὰ στὰ χρόνια τοῦ Χριστοῦ ἕνα ἀντρόγυνο· ὁ Ζαχαρίας καὶ ἡ Ἐλισάβετ. Ἀντρόγυνο εὐσεβὲς καὶ ἀγαπημένο. Ἀλλὰ κάτι τοὺς ἔλειπε· καὶ ἄμα λείπῃ αὐτὸ ἀπὸ τὸ σπίτι, τὸ σπίτι δὲν εἶνε εὐτυχισμένο. Ἔλειπε τὸ παιδί! Δὲν ἤτανε τὰ χρόνια ἐκεῖνα σὰν τὰ σημερινά; τὰ μοντέρνα χρόνια, ποὺ τὸ παιδὶ πιὰ δὲ' θεωρεῖται στὸ σπίτι μιὰ εὐλογία, ἀλλὰ τὸ παιδὶ καὶ ἰδίως τὰ πολλὰ παιδιὰ θεωροῦνται συμφορά.

Σήμερα οἱ μανάδες καὶ οἱ πατεράδες, μὲ μέσα φοβερὰ καὶ τρομερά, μὲ σατανικὰ μέσα, ποὺ ντρέπεται καὶ νὰ τὰ πῇ κανείς, προσπαθοῦν νὰ ξερριζώσουν μέσα ἀπὸ τὰ σπλάχνα τους τὴ ζωή. Κάθε παιδάκι, ποὺ φυτρώνει μέσα στὴν κοιλιὰ τῆς μάνας, εἶνε κρίνο τοῦ οὐρανοῦ. Δὲν εἶνε οὔτε τοῦ ἀντρός, οὔτε τῆς γυναικός. Ἅμα δὲ' θέλῃ ὁ Θεός, δὲ' γεννιοῦνται παιδιά. Λοιπὸν κάθε παιδάκι, ποὺ πιάνεται μέσ' στὴν κοιλιὰ τῆς μάνας, εἶνε κρίνο τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ αὐτὸ τὸ κρίνο πάει ἡ μάνα, μὲ τοὺς γιατροὺς τοὺς ἀθέους καὶ ἀπίστους καὶ μὲ τοῦ ἀντρός της τὴ συνενοχή, καὶ τὸ ξερριζώνει ἀπὸ μέσα της. Ἂν πᾷς καὶ ξερριζώσῃς ἕνα βασιλικό, ἡ νοικοκυρὰ θὰ σοῦ σπάσῃ τὸ κεφάλι. Ἄντε νὰ βγάλῃς ἕνα βασιλικὸ ἀπὸ τὴ γλάστρα τῆς γειτόνισσας... Δὲν τολμᾷς. Ἡ ἴδια ὅμως ἐκείνη γυναίκα, ποὺ δὲν τολμάει ὁ ἄλλος νὰ πειράξῃ τὸ βασιλικό της, πάει μὲ τὰ χέρια της καὶ ξερριζώνει μέσα ἀπὸ τὰ σπλάχνα της βασιλικὸ καὶ κρίνο οὐράνιο, τὸ παιδί της. Ποιά; Ἡ μάνα!

Ἐγὼ δὲν ξέρω πιὸ μεγάλο ἁμάρτημα ἀπ' αὐτὸ στὴ γενεά μας. Καὶ ἂν θὰ καταστρέψῃ ὁ Θεὸς τὸν κόσμο, ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἁμάρτημα θὰ τὸν καταστρέψῃ. Ἂν ἔρθῃ ἕνας καὶ μοῦ πῇ, Ἐγκρέμισα μιὰ ἐκκλησία, θὰ τὸν συ'χωρέσω· γιατὶ θὰ τοῦ πῶ, Πήγαινε νὰ ξαναφτειάξῃς τὴν ἐκκλησία, πάρε πέτρες καὶ φτειάξ' την. Ἂν πῇ ὅμως μιὰ γυναίκα, ὅτι Ἐγὼ πῆγα στοὺς γιατροὺς καὶ πῆρα φάρμακα καὶ ξερρίζωσα τὸ παιδὶ ἀπὸ μέσα μου, ἐγὼ δὲν ξέρω ἂν βρίσκεται μετάνοια γι' αὐτό. Ποῦ πρέπει νὰ πάῃ αὐτὴ ἡ γυναίκα; ποιόν πνευματικὸ νὰ βρῇ; τί κομποσχοίνια καὶ τί νηστεῖες πρέπει νὰ κάνῃ;... Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερο ἁμάρτημα.

Καὶ ὅμως τώρα αὐτὸ ἔγινε μόδα! Προτοῦ νὰ παντρευτοῦνε, συμφωνᾶνε· Θὰ γεννήσουμε ἕνα, θὰ γεννήσουμε δύο, καὶ μετὰ στόπ! Καὶ ὄχι μόνο σὲ φτωχικὲς οἰκογένειες, ἀλλὰ καὶ στὶς οἰκογένειες ἐκείνων ποὺ ἔχουν λε-

φτά, ποὺ ἔχουν παραδάκι καὶ μποροῦν νὰ τρέφουν καὶ δυὸ ντουζίνες παιδιὰ ἀλλὰ τρέφουν ἀντὶ παιδιὰ σκυλιά. Οἱ φτωχὲς οἰκογένειες, μέχρι πρό τινος τοὐλάχιστον, γεννοῦσαν παιδιά. Τώρα κι αὐτὲς παρασύρονται ἀπὸ τὴ μόδα· τώρα ὄχι μόνο στὸ Κολωνάκι, ἀλλὰ καὶ στὸ Περιστέρι, παντοῦ πῆγε ἡ ψώρα.

Θὰ μοῦ πῆς· Ἐσὺ εἶσαι ἀνύπαντρος καὶ καλόγερος, δὲν ξέρεις ἀπὸ παιδιά.

Βέβαια τὸ θέμα εἶνε μεγάλο. Ἀλλὰ θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς ἀποδείξω, ὅτι κάποτε, ποὺ ἡ πατρίδα μας ἦτανε πολὺ φτωχότερη, τρέφανε τότε καὶ πέντε καὶ δέκα παιδιά. Ἅμα δὲν ἔχῃς τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, ἕνα παιδὶ νά ᾽χῃς, δὲ᾽ θὰ τὸ χαρῇς· ἂν ἔχῃς τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, καὶ πέντε καὶ δέκα καὶ δεκαπέντε καὶ εἴκοσι παιδιά, θὰ τ᾽ ἀναστήσῃς· δὲν εἶνε αὐτὰ παραμύθια. Ἀλλὰ τώρα ἡ ἀπιστία διατάζει· ἕνα παιδὶ ἐδῶ, ἕνα ἐκεῖ, δύο κάπου - κάπου· τὰ ἄλλα πᾶνε τώρα νὰ τὰ ἐξοντώσουνε.

Δὲ᾽ σκεπτότανε ὅμως ἔτσι ὁ Ζαχαρίας καὶ ἡ Ἐλισάβετ. Αὐτοὶ παρακαλούσανε τὸ Θεό, νὰ τοὺς δώσῃ παιδί. Καὶ ὁ Μεγαλοδύναμος, σὲ μιὰ ἡλικία ποὺ ἦτανε περασμένα τὰ χρόνια τους, τοὺς ἔδωσε παιδί. Καὶ τὸ παιδὶ αὐτὸ εἶνε ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, ὁ μεγαλύτερος ἄνδρας τῆς παλαιᾶς διαθήκης. Τὸ γεγονὸς αὐτό, τὴν σύλληψι, τὸ ὅτι δηλαδὴ πιάστηκε τὸ παιδὶ μέσα στὴν ἁγία κοιλία τῆς Ἐλισάβετ, αὐτὸ τὸ θαῦμα τῆς συλλήψεως, ἑορτάζει σήμερα 23 Σεπτεμβρίου ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία.

2. Ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνο τὸ θαῦμα αὐτό. Ἕνα ἄλλο παρόμοιο θαῦμα ἔγινε καὶ πρὶν δυόμισυ χιλιάδες χρόνια κοντὰ στὸν Εὐφράτη ποταμό. Ἐκεῖ κατοικοῦσε ἕνα ἄλλο εὐλογημένο ἀντρόγυνο, ὁ Ἀβραὰμ καὶ ἡ Σάρρα. Ἦταν καὶ αὐτοὶ ἄτεκνοι, δὲν εἶχανε παιδί. Παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς δώσῃ. Καὶ πότε τοὺς ἔδωσε παιδί; – τί κάνει ἡ προσευχή! Ὅταν πλέον ὁ Ἀβραὰμ ἦταν ἑκατὸ χρονῶν καὶ ἡ Σάρρα ὀγδόντα χρονῶν γριά, ὅταν ἦτανε πλέον ἕνα στεῖρο κούτσουρο. Καὶ ἂν ἕνα κούτσουρο μπορῇ νὰ βγάλῃ λουλούδι, καὶ ἂν ἀπὸ ἕνα μάρμαρο μπορῇ νὰ φυτρώσῃ κυπαρίσσι, τότε καὶ ἀπ᾽ αὐτὴ τὴ γριὰ μποροῦσε νὰ γεννηθῇ παιδί. Εἶνε ποτὲ δυνατὸν μιὰ γριὰ ὀγδόντα χρονῶν, ποὺ περιμένει τὸ θάνατό της, νὰ βυζάνῃ παιδί; Καὶ ὅμως αὐτὸ τὸ ἀδύνατο ἔγινε δυνατό. Ἔτσι ἡ Σάρρα ἀπέκτησε παιδὶ στὰ ὀγδόντα της χρόνια, ἕνα παιδὶ ἐκλεκτό, τὸν Ἰσαάκ. Καὶ αὐτὸς ὁ Ἰσαὰκ —τὸ λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος (βλ. Γαλ. 4,22-27)— εἶνε τὸ σύμβολο τοῦ χριστιανικοῦ λαοῦ· γιατὶ ὁ χριστιανικὸς λαός, ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἔγινε ἀπὸ εἰδωλολάτρες· πολλοὶ Χριστιανοὶ προηγουμένως ἦτανε εἰδωλολάτρες. Καὶ σὰν εἰδωλολάτρες δὲν πιστεύανε τότε στὸ Θεό· ἦτανε στεῖροι καὶ ἄγονοι. Κατόπιν ὅμως, ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς στείρους καὶ ἀγόνους, ἐβγῆκαν πλήθη Χριστιανῶν.

* * *

Ἀλλὰ θὰ μοῦ πῆτε τώρα·

—Αὐτὰ ποὺ εἶπες ἦταν *«τῷ καιρῷ ἐκείνῳ»*. Ἐμεῖς θέλουμε θαῦμα τώρα, στὶς μέρες μας.

Ἄχ, ἀδέρφια μου! Γίνονται καὶ σήμερα θαύματα. Ἀλλὰ ὅλα τὰ θαύματα νὰ δοῦμε, ἅμα δὲ᾽ δοῦμε ἕνα θαῦμα, θὰ πᾶμε στὴν κόλασι. Καὶ ποιό εἶνε αὐτό; Τὸ μεγαλύτερο θαῦμα, ποὺ πρέπει ὁ καθένας νὰ τὸ ἀπολαύσῃ, εἶνε **νὰ ἀλλάξῃ ἡ καρδιά μας**. Ἄχ αὐτὲς οἱ καρδιές, ποὺ εἶνε γεμᾶτες μῖσος καὶ κακία, ποὺ εἶνε γεμᾶτες φίδια καὶ ὀχιὲς καὶ σκορπιούς, ποὺ ἔχουν μέσα ἀκολασία καὶ διαφθορά, ποὺ ἔχουν φιλαργυρία καὶ πλεονεξία! Αὐτὲς οἱ καρδιὲς πῶς θὰ ἀλλάξουν; *«Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου»* (Ψαλμ. 50,12). Πῶς αὐτὴ ἡ καρδιὰ θὰ ἀλλάξῃ; Εἶνε πολὺ ἁπλό. Νὰ πιστέψουμε, ἀδέρφια μου, ὄχι πέντε τοῖς ἑκατὸ ἀλλὰ ἑκατὸ τοῖς ἑκατό, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός, εἶνε ὁ Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ Κύριος τῶν κυριευόντων, εἶνε τὸ ἄλφα καὶ τὸ ὠμέγα, εἶνε ἡ ζωὴ τοῦ κόσμου. Σ᾽ αὐτὸν νὰ πιστέψουμε μὲ ὅλη μας τὴν ψυχή.

Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα. Νὰ παραδεχτοῦμε ὅλοι μας, ὅτι εἴμεθα ἁμαρτωλοὶ καὶ ὅτι ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ μετάνοια. Καὶ μετὰ τί νὰ κάνουμε. Νὰ ἐξομολογηθοῦμε. Ὑπάρχουν Χριστιανοὶ ποὺ ἔχουν χρόνια νὰ ἐξομολογηθοῦνε. Ἀπὸ τοὺς χίλιους Χριστιανούς, πέντε μόνο ἐξομολογοῦνται. Οἱ ἄλλοι δὲν ἐξομολογοῦνται, καὶ κοινωνοῦν τὰ ἅχραντα μυστήρια ἔτσι ἀπροετοίμαστοι. Θὰ κολαστοῦμε...

Ναί, ἀδελφοί μου! Νὰ πιστέψουμε ὅπως ὁ Ζαχαρίας καὶ ἡ Ἐλισάβετ, ὅπως ὁ Ἀβραὰμ καὶ ἡ Σάρρα, ὅπως ἐπίστευσαν ὅλοι οἱ ἅγιοι.

Εἴθε ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἄντρες καὶ γυναῖκες, νὰ πιστέψουμε στὸ Χριστό. Βουλῶστε τὰ αὐτιά σας μὲ βουλοκέρι, νὰ μὴν ἀκοῦτε τί λένε οἱ ἄπιστοι, οἱ ἄθεοι, οἱ μασόνοι... Κρατῆστε μέσ᾽ στὴν καρδιά σας τὴν πίστι. Καὶ νὰ μᾶς ἀξιώσῃ ὁ Θεός, ὅταν φτάσουμε στὴν τελευταία στιγμὴ τῆς ζωῆς μας, νὰ κάνουμε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ καὶ νὰ ποῦμε κ᾽ ἐμεῖς· *«Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου»* (Λουκ. 23,42). Ἀμήν.

† ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία. Πρώτη ἐκφώνησις Ι. ναὸς Χαλανδρίου - Ἀθηνῶν Κυριακὴ 23 Σεπτεμβρίου πρὸ τοῦ 1967. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 23-9-2001